

Παράλληλες Προειδοποιήσεις - Αριθμός Πέντε

Η Αποκάλυψη του Λέοντος εκ τῆς Φυλῆς Ἰούδα: Κατανόηση τῶν Τελικῶν Σκηνῶν τῆς Μεγάλης Διαμάχης

Jeff Pippenger
2023-08-08

Στο χωρίο που εξακολουθούμε να εξετάζουμε, το οποίο σχολιάζει τον Χριστό ως τον άγγελο στην Αποκάλυψη δέκα που καταβαίνει, ο Χριστός ως ο ισχυρός άγγελος απεικονίζει «το μέρος το οποίο επιτελεί στις καταληκτικές σκηνές της μεγάλης διαμάχης με τον Σατανά». Η «θέση» που έλαβε ο Χριστός, όταν έθεσε τον δεξιό Του πόδα επί της θαλάσσης και τον αριστερό επί της ξηράς, «δηλώνει την υπέρτατη δύναμη και εξουσία Του επί ολοκλήρου της γης». Όταν ο Χριστός έκραξε «με φωνή μεγάλη», «έκραξε» «ως όταν λέων μυκάται».

Ο Χριστός θα εκδηλώσει την παντοδυναμία Του «στις καταληκτικές σκηνές της μεγάλης διαμάχης», και όταν ο Χριστός εκδηλώνει την παντοδυναμία Του, το πράττει ως ο Λέων της φυλής του Ιούδα.

«Ο Σωτήρας παρουσιάζεται ενώπιον του Ιωάννη υπό τα σύμβολα του “Λέοντος εκ της φυλής Ιούδα” και “Αρνίου ως εσφαγμένου”. Αποκάλυψις 5:5, 6. Τα σύμβολα αυτά αντιπροσωπεύουν την ένωση της παντοδύναμης ισχύος και της αυτοθυσιαστικής αγάπης. Ο Λέων του Ιούδα, τόσο φοβερός για τους απορρίπτοντες τη χάρη Του, θα είναι ο Αμνός του Θεού για τους υπάκουους και πιστούς.» Πράξεις των Αποστόλων, 589.

Η εκδήλωση του Χριστού ως του Λέοντος εκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα ἐπισημαίνει τὸ ἔργον Του τόσο στὴ σφράγιση ὅσο καὶ στὴν ἀποσφράγιση τῆς βιβλικῆς προφητείας, σύμφωνα μὲ τὸ θεῖο χρονοδιάγραμμά Του. Ἀκριβῶς πρὶν κλείσει ἡ περίοδος τῆς δοκιμασίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν «ὁ καιρὸς εἶναι πλησίον», θὰ ὑπάρξει ἀποσφράγιση μιᾶς ἰδιαίτερης βιβλικῆς ἀλήθειας πὸν προσδιορίζει «ὅσα πρέπει νὰ γίνωσι ταχέως».

Ἡ Αποκάλυψις του Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποῖαν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ ὅσα πρέπει νὰ γείνωσι ταχέως· καὶ ἀπέστειλε καὶ ἐσήμανεν αὐτὴν διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ πρὸς τὸν δούλον αὐτοῦ Ἰωάννην· ὅστις ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὅσα εἶδε. Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας ταύτης καὶ φυλάττοντες τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ· διότι ὁ καιρὸς εἶναι πλησίον. Αποκάλυψις 1:1–3.

Όταν ο «καιρός» που είναι «πλησίον» εισέλθει πράγματι στην ιστορία, τότε διακηρύσσεται ευλογία επάνω σε όσους αναγινώσκουν, ακούν «και τηρούν τα γεγραμμένα εν αυτή». Το ιδιαίτερο αυτό μήνυμα είναι μήνυμα ευαίσθητο ως προς τον χρόνο, το οποίο αναγνωρίζεται μόνο όταν «ο καιρός είναι πλησίον». Τότε — κατά τον καιρό εκείνο, και όχι νωρίτερα — οι άνθρωποι θα είναι σε θέση να αναγινώσκουν, να ακούν «και να τηρούν τα γεγραμμένα» στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. Όταν ο «καιρός είναι πλησίον», η ευλογία που διακηρύσσεται επάνω σε εκείνους που «αναγινώσκει», «ακούουν» «και τηρούν τα γεγραμμένα εν αυτή» παραλληλίζεται με το

άνοιγμα του βιβλίου του Δανιήλ στον «καιρό του τέλους».

Σὺ δέ, ὦ Δανιήλ, κλείσον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον ἕως καιροῦ συντελείας· πολλοὶ θέλουσι περιτρέξει ἐνθάδε καὶ ἐκεῖσε, καὶ ἡ γνώσις θέλει πληθυνθῆ. Δανιήλ 12:4.

Οι «πολλοί» που περιτρέχουν «εδώ και εκεί» (πράγμα που συμβολίζει τη μελέτη του Λόγου του Θεού) το κάνουν αυτό κατά τον «καιρό του τέλους», όταν «οι λόγοι» που είχαν «σφραγιστεί» στο «βιβλίο» του Δανιήλ αποσφραγίζονται. Υπάρχει όμως και μια άλλη τάξη παρθένων που περιτρέχουν εδώ και εκεί αμέσως μετά τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ιδού, έρχονται ημέρες, λέγει Κύριος ο Θεός, κατά τις οποίες θέλω αποστείλει πείναν επί τη γην, ουχί πείναν άρτου, ουδέ δίψαν ύδατος, αλλά του να ακούη τις τους λόγους του Κυρίου· και θέλουσι περιπλανάσθαι από θαλάσσης έως θαλάσσης, και από βορρά έως ανατολάς, θέλουσι περιτρέχει εδώ και εκεί διά να ζητήσωσι τον λόγον του Κυρίου, και δεν θέλουσιν ευρεί αυτόν. Εν εκείνη τη ημέρα αι ωραία παρθένοι και οι νέοι θέλουσι λιποθυμεί από δίψαν. Οι ομνύοντες εις την αμαρτίαν της Σαμαρείας, και λέγοντες, Ζη ο θεός σου, Δαν· και, Ζη ο τρόπος της Βηρ-σαβεέ· και αυτοί θέλουσι πέσει, και δεν θέλουσι σηκωθή πλέον. Αμώς 8:11-14.

Η αμαρτία της Σαμάρειας ήταν η αμαρτία που αντιπροσωπευόταν από τον Αχαάβ και την Ιεζάβελ, με τον Αχαάβ να αντιπροσωπεύει τις Ηνωμένες Πολιτείες και την Ιεζάβελ τη Ρωμαιοκαθολική εκκλησία. Η Ιεζάβελ, ο Αχαάβ και οι ψευδοπροφήτες κατά την αναμέτρηση με τον Ηλία στο Όρος Κάρμηλος αποτελούν τύπο του νόμου της Κυριακής. Κατά την αναμέτρηση υπήρχαν δύο ομάδες ασεβών προφητών, οι προφήτες του Βάαλ και οι ιερείς των αλσών. Ο Βάαλ ήταν ένας από τους θεούς που λατρεύονταν· ο άλλος που λατρευόταν στα άλση ήταν η Αστάρωθ. Ο Βάαλ ήταν αρσενική θεότητα και η Αστάρωθ ήταν θηλυκή θεότητα. Μαζί, η αρσενική θεότητα αντιπροσωπεύει το κράτος και η θηλυκή την εκκλησία.

Ο θεός που στήθηκε στη Δαν στήθηκε από τον πρώτο βασιλιά της Σαμάρειας, τον Ιεροβοάμ, ο οποίος ανήγειρε ένα χρυσό μοσχάρι τόσο στη Βαιθήλ όσο και στη Δαν. Η Βαιθήλ σημαίνει οίκος του Θεού και η Δαν σημαίνει κρίση, και μαζί αντιπροσωπεύουν τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους, ο οποίος λαμβάνει χώρα στις Ηνωμένες Πολιτείες πριν από την επιβολή της τήρησης της Κυριακής. Εκείνα τα δύο χρυσά μοσχάρια αντιπροσωπεύονταν από το χρυσό μοσχάρι του Ααρών.

Μόσχος είναι θηρίο και χρυσό άγαλμα είναι εικόνα· επομένως ο χρυσός μόσχος του Ααρών, καθώς και οι δύο χρυσοί μόσχοι του Ιεροβοάμ, αντιπροσωπεύουν τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους που λαμβάνει χώρα ακριβώς πριν από την επιβολή του νόμου της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Στην περίπτωση του Ιεροβοάμ, οι δύο πόλεις παρέχουν δεύτερη μαρτυρία για τον συμβολισμό του συνδυασμού εκκλησίας και κράτους, ο οποίος ορίζεται ως η εικόνα του θηρίου στο βιβλίο της Αποκάλυψης.

Ο τρόπος της Βηρ-σαβεέ αντιπροσωπεύει τη διαθήκη του Αβραάμ. Η πρώτη μνεία του ονόματος «Βηρ-σαβεέ» βρίσκεται στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο της Γενέσεως, ένα χωρίο το οποίο ο απόστολος Παύλος χρησιμοποιεί για να αντικρούσει εκείνους που, στις ημέρες του, υποστήριζαν ότι πρέπει να διατηρεί κανείς τους τελετουργικούς νόμους και την περιτομή προκειμένου να σωθεί. Ο Παύλος χρησιμοποιεί το χωρίο στο οποίο βρίσκεται η πρώτη μνεία της Βηρ-σαβεέ.

Επιστρατεύει εκείνη την ιστορία για να πραγματευθεί δύο διαφορετικές και αντίθετες διαθήκες μέσα στην ίδια διήγηση. Ο Παύλος χρησιμοποιεί τον υιό της δούλης (Ισμαήλ) για να αντιπροσωπεύσει μια διαθήκη που βασίζεται στην ανθρώπινη δύναμη και αντιπαράβλλει τον Ισμαήλ προς τον Ισαάκ, τον οποίο χρησιμοποιεί για να αντιπροσωπεύσει μια διαθήκη που βασίζεται στη δύναμη του Θεού. Αυτό το χωρίο της Γραφής είναι η πρώτη φορά που μνημονεύεται η Βηρ-σαβεέ, και αργότερα στην ιστορία ο Παύλος χρησιμοποιεί εκείνη την ιστορία για να περιγράψει μια κατάσταση στην προσωπική του ιστορία, η οποία είχε προεικονισθεί στη βιβλική ιστορία. Ο Παύλος πίστευε και δίδασκε ότι η βιβλική ιστορία επαναλαμβάνεται.

Μολονότι ο Παύλος χρησιμοποιεί αυτό το χωρίο από τη Γένεση 21 για να καταδείξει δύο αντίθετες διαθήκες, στο ίδιο το χωρίο υπάρχουν δύο διαθήκες που ο Θεός συνάπτει με τον Αβραάμ, όμως δεν είναι οι δύο διαθήκες που ο Παύλος αντλεί από την αφήγηση. Στο χωρίο αυτό ο Θεός υποσχέθηκε και πάλι να εκπληρώσει την υπόσχεσή Του να καταστήσει τον Αβραάμ πατέρα πολλών εθνών μέσω του Ισαάκ, και επίσης υποσχέθηκε ότι θα καταστήσει τον Ισμαήλ πατέρα μεγάλου έθνους. Ένα χωρίο της Γραφής, τέσσερις διαθήκες μνημονευόμενες, και είναι η πρώτη φορά που η Βηρσαβεέ μνημονεύεται στις Γραφές.

Διό εἶπεν πρὸς τὸν Ἀβραάμ· Ἐκβαλε ταύτην τὴν δούλην καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς· διότι ὁ υἱὸς τῆς δούλης ταύτης δὲν θὰ γίνῃ κληρονόμος μετὰ τοῦ υἱοῦ μου, τοῦ Ἰσαάκ. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἐφάνη εἰς τὸν Ἀβραάμ λίαν βαρὺ, ἕνεκα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἀβραάμ· Ἄς μὴ σοῦ φανῇ βαρὺ ἐξ αἰτίας τοῦ παιδίου καὶ ἐξ αἰτίας τῆς δούλης σου· εἰς πάντα ὅσα σοι εἶπεν ἡ Σάρρα, ἄκουε τὴν φωνὴν αὐτῆς· διότι ἐν τῷ Ἰσαάκ θὰ κληθῇ τὸ σπέρμα σου. Ἀλλὰ καὶ τὸν υἱὸν τῆς δούλης θὰ κάμω ἔθνος, διότι εἶναι σπέρμα σου. Καὶ ἐσηκώθη ὁ Ἀβραάμ ἑνωρὶς τὸ πρωί, καὶ ἔλαβε ἄρτους καὶ ἄσκον ὕδατος, καὶ ἔδωκεν αὐτὰ εἰς τὴν Ἄγαρ, θέσας αὐτὰ ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτῆς, καὶ τὸ παιδίον, καὶ ἀπέστειλεν αὐτήν· καὶ ἐκείνη ἀνεχώρησε καὶ περιεπλανᾶτο ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Βηρ-σαβεέ. Γένεσις 21:10–14.

Η Βηρσαβεέ αντιπροσωπεύει τη διαθήκη του Αβραάμ. Στο ίδιο ακριβώς κεφάλαιο ο Αβραάμ σύναψε επίσης διαθήκη με τον Αβιμέλεχ.

Καὶ ἐγένετο ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ, ὅτι ὁ Αβιμέλεχ καὶ ὁ Φιχόλ, ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατεύματός αὐτοῦ, ἐλάλησαν πρὸς τὸν Ἀβραάμ, λέγοντες· Ὁ Θεὸς εἶναι μετὰ σοῦ ἐν πᾶσιν ὅσα πράττεις· τώρα λοιπὸν ὀρκισόν μοι ἐνταῦθα εἰς τὸν Θεόν ὅτι δὲν θὰ φερθῆς δολίως πρὸς ἐμέ, οὔτε πρὸς τὸν υἱόν μου, οὔτε πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ υἱοῦ μου· ἀλλὰ κατὰ τὴν καλοσύνην τὴν ὁποῖαν ἔδειξα πρὸς σέ, θὰ πράξῃς πρὸς ἐμέ καὶ πρὸς τὴν γῆν, ἐν ἧ παραύκησας. Καὶ εἶπεν ὁ Ἀβραάμ· Θὰ ὁμώσω.

Καὶ ἤλεγξεν ὁ Ἀβραάμ τὸν Αβιμέλεχ ἐξ αἰτίας τοῦ φρέατος τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον οἱ δούλοι τοῦ Αβιμέλεχ ἀφῆρσαν βιαίως. Καὶ εἶπεν ὁ Αβιμέλεχ· Δὲν ἐγνώριζα τίς ἔπραξε τοῦτο τὸ πρᾶγμα· οὔτε σὺ μοι τὸ ἀνήγγειλας, οὔτε καὶ ἐγὼ ἤκουσα περὶ αὐτοῦ, εἰ μὴ μόνον σήμερον.

Καὶ ἔλαβεν ὁ Ἀβραάμ πρόβατα καὶ βόας, καὶ ἔδωκεν αὐτὰ εἰς τὸν Αβιμέλεχ· καὶ ἕκαμον ἀμφοτέροι διαθήκην. Καὶ ἔθεσεν ὁ Ἀβραάμ ἑπτὰ ἀρνία θηλυκὰ ἀπὸ τοῦ ποιμνίου χωριστὰ καθ' ἑαυτά. Καὶ εἶπεν ὁ Αβιμέλεχ πρὸς τὸν Ἀβραάμ, Τί σημαίνουσι ταῦτα τὰ ἑπτὰ ἀρνία τὰ θηλυκὰ, τὰ ὁποῖα ἔθεσας χωριστὰ καθ' ἑαυτά;

Και εἶπεν· Ταύτας τὰς ἑπτὰ ἀμνάδας θέλεις λάβει ἐκ τῆς χειρός μου, ἵνα ᾧσιν εἰς μαρτύριον εἰς ἐμέ, ὅτι ἐγὼ ἔσκαψα τὸ φρέαρ τοῦτο. Διὰ τοῦτο ἐκάλεσε τὸν τόπον ἐκεῖνον Βηρσαβεέ· ἐπειδὴ ἐκεῖ ᾧμοσαν ἀμφοτέροι. Οὕτως συνήσαν διαθήκην ἐν Βηρσαβεέ· τότε ἀνέστη ὁ Ἀβιμέλεχ, καὶ ὁ Φιχόλ, ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ, καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν γῆν τῶν Φιλισταίων. Καὶ ἐφύτευσεν ὁ Ἀβραὰμ ἄλλος ἐν Βηρσαβεέ, καὶ ἐπεκαλέσατο ἐκεῖ τὸ ὄνομα Κυρίου, τοῦ αἰωνίου Θεοῦ.

Καὶ ὁ Ἀβραὰμ παρῶκησεν ἐν τῇ γῇ τῶν Φιλισταίων πολλὰς ἡμέρας. Γένεσις 21:22–34.

Ἡ Βηρ-σαβεέ εἶναι τὸ σύμβολο τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ μετὰ τὸν Ἀβραάμ. Υπάρχουν αρκετές ιστορίες διαθήκης σημειωμένες στὴν Ἁγία Γραφή, οἱ ὁποῖες συνδέουν τὴ Βηρ-σαβεέ μετὰ τὴν διαθήκην τοῦ Ἀβραάμ. Τὸ «Beer» σημαίνει φρέαρ καὶ τὸ «sheba» σημαίνει «επτὰ». Ἡ λέξη sheba εἶναι ἡ ἴδια εβραϊκὴ λέξη ποὺ αποδίδεται ὡς «επτὰ καιροῦς», τὴν ὁποία ὁ Γουίλιαμ Μίλλερ ορθῶς κατανόησε ὅτι παριστάνει τὴν προφητεία τῶν δύο χιλιάδων πεντακοσίων εἴκοσι ἐτῶν στὸ Λευιτικόν εἴκοσι ἕξι. Ἦταν ἡ πρώτη ακριβῶς «χρονικὴ προφητεία» ποὺ ἀνακάλυψε, καὶ ἦταν ἡ πρώτη θεμελιώδης ἀλήθεια ποὺ παραμερίστηκε τὸ 1863. Στὸ χωρίο ὅπου ἡ λέξη «sheba» μεταφράζεται ὡς «επτὰ καιροῦς» σε τέσσερα διαφορετικὰ εδάφια, ἡ τιμωρία τοῦ Θεοῦ ποὺ παριστάνεται ἀπὸ τοὺς «επτὰ καιροῦς» ὀνομάζεται «ἡ φιλονεικία τῆς διαθήκης μου».

Τότε καὶ ἐγὼ θὰ περιπατήσω ἐναντίον σας καὶ θὰ σας παιδεύσω ἀκόμη ἐπτὰ φορές γιὰ τὶς ἀμαρτίες σας. Καὶ θὰ φέρω ἐπάνω σας μάχαιρα, ἡ ὁποία θὰ ἐκδικήσῃ τὴν παραβίαση τῆς διαθήκης μου· καὶ ὅταν θὰ συγκεντρωθεῖτε μέσα στὶς πόλεις σας, θὰ στείλω ἀνάμεσά σας θανατικό· καὶ θὰ παραδοθεῖτε στὸ χέρι τοῦ ἐχθροῦ. Λευιτικόν 26:24, 25.

Ἡ λέξη ποὺ μεταφράζεται ὡς «επτὰ καιροῦς» καὶ ἐκφράζει τὴ «διαμάχη» τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ στὸ Λευιτικόν εἴκοσι ἕξι, ἡ ὁποία εἶναι τὸ «sheba» στὴ λέξη Βηρ-σαβεέ, ἀποδίδεται ἐπίσης δύο φορές στὸ βιβλίον τοῦ Δανιήλ, μία φορὰ ὡς «ὁ ὄρκος» ποὺ εἶναι γραμμένος στὸν νόμο τοῦ Μωσῆ καὶ μία φορὰ ὡς «ἡ κατάρα». Τόσο ὁ «ὄρκος» ὅσο καὶ ἡ «κατάρα» μεταφράζονται ἀπὸ τὴ λέξη «sheba», διότι αὐτὴ δὲν σημαίνει μόνο «επτὰ», ἀλλὰ περιλαμβάνει καὶ τὴν ἐννοια μιᾶς διαθήκης ἢ «ὄρκου» ποὺ, ἐὰν παραβιαστεῖ, ἐπιφέρει «κατάρα».

Ναι, πᾶς ὁ Ἰσραὴλ παρέβη τὸν νόμον σου, ἀποστραφεῖς μάλιστα, ὥστε νὰ μὴν ὑπακούῃ εἰς τὴν φωνὴν σου· διὰ τοῦτο ἐξεχύθη ἐφ' ἡμᾶς ἡ κατάρα καὶ ὁ ὄρκος, ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ Μωσέως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ἡμάρτομεν εἰς αὐτόν. Δανιήλ 9:11.

Ἡ λέξη «sheba», δηλαδὴ ἐπτὰ, ἡ ὁποία ἀντιπροσώπευε ἐπτὰ ἀρνιά ποὺ προσφέρθηκαν σε ἕνα πηγάδι στὴ Βηρ-σαβεέ, ἀντιπροσωπεύει τὴν διαθήκην. Καὶ ἡ διαθήκη τοῦ Θεοῦ ἢ ὁ ὄρκος Του δηλώνει ὅτι οἱ υπάκουοι ζοῦν καὶ οἱ ἀνυπάκουοι πεθαίνουν.

Ἡ Βηρσαβεέ συμβολίζει τὴν διαθήκην ποὺ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴν πίστη τοῦ Ἀβραάμ. Ἐπομένως, ὅταν οἱ «ωραῖες παρθένοι» τοῦ ὄγδοου κεφαλαίου τοῦ Ἀμῶς, οἱ ὁποῖες εἶναι ἐπίσης οἱ «μωρὲς παρθένοι» τοῦ εικοστοῦ πέμπτου κεφαλαίου τοῦ Ματθαίου, οἱ ὁποῖες εἶναι ἐπίσης οἱ «ἀσεβεῖς» τοῦ δωδέκατου κεφαλαίου τοῦ Δανιήλ, ὀρκίζονται «εἰς τὴν ἀμαρτίαν τῆς Σαμαρείας», ὀρκίζονται ὑποταγὴ στὸ χάραγμα τῆς Ἰεζάβελ (τοῦ παπισμοῦ), ἡ ὁποία ἔχει διαπράξει πορνεία μετὰ τὸν Ἀχαάβ (τὰ Ἡνωμένα Ἐθνη) καὶ ἡ ὁποία ἐξουσιάζει ἐπὶ τῆς εἰκόνας τοῦ θηρίου (τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν).

Όταν εκείνες ακριβώς οι «ωραίες παρθένοι» λέγουν «Ζή ὁ θεός σου, Δαν», προσκυνούν τη χρυσή εικόνα ενός μόσχου, όπως αυτή ταυτοποιείται από δύο μάρτυρες (τον Ααρών και τον Ιεροβοάμ). Ο χρυσός μόσχος αντιπροσωπεύει την εικόνα του θηρίου, η οποία είναι ο συνδυασμός εκκλησίας και κράτους.

Όταν εκείνες οι ίδιες παρθένες ισχυρίζονται ότι «ζει» ο «τρόπος» της Βηρσαβεέ, η λέξη «τρόπος» σημαίνει «οδός». Αυτή είναι ακριβώς η ίδια λέξη που χρησιμοποιείται για να προσδιορίσει τις «οδούς» των «αρχαίων τρίβων» στο Ιερεμίας 6:16. Εκείνες οι παρθένες λέγουν ότι, παρότι έχουν προσκυνήσει την εικόνα του θηρίου και έχουν δεχθεί το χάραγμα της εξουσίας του, εξακολουθούν να είναι τέκνα του Αβραάμ. Τρέχουν με αγωνία εδώ και εκεί μέσα στον Λόγο του Θεού, αναζητώντας το μήνυμα που παριστάνεται από την «ανατολή» και τον «βορρά» και από «θαλάσσης έως θαλάσσης», και εξακολουθούν να ισχυρίζονται ότι είναι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας, αλλά είναι πλέον πολύ αργά.

Αλλά αγγελίες από την ανατολή και από τον βορρά θα τον ταραξούν· γι' αυτό θα εξέλθει με μεγάλη οργή, για να αφανίσει και να εξολοθρεύσει ολοσχερώς πολλούς. Και θα στήσει τις σκηνές του παλατιού του ανάμεσα στις θάλασσες, στο ένδοξο άγιο όρος· πλην όμως θα φθάσει στο τέλος του, και κανείς δεν θα τον βοηθήσει. Δανιήλ 11:44, 45.

Αυτές οι παρθένες αναζητούν το μήνυμα αυτών των δύο προηγούμενων εδαφίων. Το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα, το οποίο αποσφραγίστηκε κατά τον καιρό του τέλους το 1989, όταν, όπως περιγράφεται στο Δανιήλ ένδεκα, εδάφιο σαράντα, οι «χώρες» που αντιπροσώπευαν την πρώην Σοβιετική Ένωση παρασύρθηκαν από τον παπισμό και τις Ηνωμένες Πολιτείες, προσδιορίζει την τελική άνοδο και πτώση του παπισμού. Στα δύο αυτά εδάφια ένα μήνυμα, το οποίο παριστάνεται από την ανατολή και τον βορρά, εξοργίζει τον βασιλέα του βορρά (τον πάπα), και αρχίζει ο τελικός διωγμός, ο οποίος τελειώνει στο εδάφιο σαράντα πέντε, όταν ο παπισμός στήνει τα «σκηνώματα», λέξη που προέρχεται από την εβραϊκή λέξη με σημασία «σκηνή» (η σκηνή είναι σύμβολο εκκλησίας), αλλά είναι «το σκηνώμα» του «παλατιού» του, το οποίο αντιπροσωπεύει κράτος. Εκεί όπου τοποθετεί τη σκηνή που αντιπροσωπεύει τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους, ή, όπως το ονομάζει ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη, την εικόνα του θηρίου, είναι «ανάμεσα στις θάλασσες», στον πληθυντικό. Οι ωραίες παρθένες αναζητούν το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα που παριστάνεται στα εδάφια σαράντα τέσσερα και σαράντα πέντε του Δανιήλ ένδεκα, και στο αμέσως επόμενο εδάφιο ο Μιχαήλ εγείρεται και η δοκιμαστική περίοδος κλείνει. Και τότε το Αμώς 8:14 λέγει ότι οι ωραίες παρθένες «θέλουσι πέσει και δεν θέλουσιν αναστηθή πλέον».

Όταν οι ωραίες παρθένες ισχυρίζονται ότι είναι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας, ακριβώς τη στιγμή που προσκυνούν την εικόνα του θηρίου, παριστάνονται από τον Ιωάννη ως Ιουδαίοι, οι οποίοι λέγουν ότι είναι Ιουδαίοι, αλλά δεν είναι. Ισχυρίζονται ότι είναι τα τέκνα του Αβραάμ, αλλά ψεύδονται.

Ιδού, θα κάμω αυτούς εκ της συναγωγής του Σατανά, οι οποίοι λέγουσιν ότι είναι Ιουδαίοι και δεν είναι, αλλά ψεύδονται· ιδού, θα κάμω αυτούς να έλθουν και να προσκυνήσουν ενώπιον των ποδών σου, και να γνωρίσουν ότι εγώ σε ηγάπησα. Αποκάλυψις 3:9.

Έχουν αποδεχθεί το χάραγμα του παπισμού και έτσι έχουν αποδεχθεί τον χαρακτήρα του. Ομολογούν ότι είναι Ιουδαίοι, ή ομολογούν ότι είναι Αντβεντιστές τηρούντες το Σάββατο, αλλά τότε έχουν τον χαρακτήρα του πάπα, ο οποίος, μεταξύ άλλων, κάθεται «εις τον ναόν του Θεού». Ομολογούν ότι είναι Αντβεντιστές, ή ομολογούν ότι βρίσκονται στον Αντβεντιστικό ναό, αλλά δεν είναι περισσότερο Αντβεντιστές απ' όσο ο πάπας είναι Χριστιανός.

Εκείνοι που τρέχουν «εδώ και εκεί» αναζητώντας «τον λόγον του Κυρίου» δεν είναι «οι συνετοί» που προσδιορίζονται στο βιβλίο του Δανιήλ· αλλά προσδιορίζονται ως «παρθένοι». Είναι προφανές ότι εκείνοι που περιπλανώνται, πεινούν και αποθνήσκουν από δίψα στα εδάφια δεν «εννοούν» τους «λόγους του Κυρίου», διότι ζητούν ακριβώς αυτό το πράγμα στα ίδια τα εδάφια. Ο Λόγος του Κυρίου που αποκαλύπτεται ακριβώς πριν από το κλείσιμο της δοκιμασίας είναι η Αποκάλυψις του Ιησού Χριστού, και οι μωρές, ασεβείς ή «ωραίες παρθένοι» είναι εκείνες που δεν κατενόησαν την αύξηση της γνώσεως από το βιβλίο του Δανιήλ. Δεν είχαν το αναγκαίο έλαιον για να συνεχίσουν έως τον γάμον, όπως διδάσκει ο Ματθαίος.

Αυτός ο «λιμός» είναι το κλείσιμο της δοκιμασίας. Οι «παρθένοι» του Αμώς, που αναζητούν άρτο (τον Λόγο του Θεού) και ύδωρ (το Άγιο Πνεύμα) στα εδάφια, είναι οι «ασεβείς» του Δανιήλ, οι οποίοι δεν «εννοούν». Είναι οι μωρές παρθένοι του Ματθαίου, που αναζητούν το Άγιο Πνεύμα· πράγμα το οποίο, με τη συμφωνία τριών μαρτύρων, ταυτοποιεί εκείνους που αντιλαμβάνονται ότι η ευκαιρία τους να προετοιμαστούν για τον γάμο έχει παρέλθει και ότι δεν έχουν ένδυμα για να μεταβούν στον γάμο, διότι αρνήθηκαν να «ακούσουν» το ειδικό μήνυμα που τώρα αποσφραγίζεται. Από τον καιρό κατά τον οποίο το ειδικό μήνυμα αποσφραγίζεται έως το κλείσιμο της δοκιμασίας είναι ο καιρός της τελευταίας κλήσεως για σωτηρία. Το να φθάσει κανείς σε εκείνον τον καιρό απροετοίμαστος σημαίνει να προετοιμάζεται να ακούσει τα λόγια: «Πολύ αργά!»

«Υπάρχει ένας κόσμος που κείται εν τη πονηρία, μέσα στην απάτη και την πλάνη, στην ίδια τη σκιά του θανάτου,—κοιμώμενος, κοιμώμενος. Ποιοι αισθάνονται οδύνη ψυχής για να τους αφυπνίσουν; Ποια φωνή μπορεί να τους φθάσει; Ο νους μου μεταφέρθηκε στο μέλλον, όταν θα δοθεί το σύνθημα. “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν αυτού.” Αλλά μερικοί θα έχουν καθυστερήσει να προμηθευθούν το έλαιον για την αναπλήρωση των λαμπάδων τους, και πολύ αργά θα ανακαλύψουν ότι ο χαρακτήρας, ο οποίος παριστάνεται διά του ελαίου, δεν είναι μεταβιβάσιμος.» Review and Herald, February 11, 1896.

Η προφητική γραμμή που παριστάνεται με την παραβολή των δέκα παρθένων χρησιμοποιεί το λάδι για να συμβολίσει τον χαρακτήρα, αλλά «το χρυσό λάδι» και «το άγιο λάδι» συμβολίζει επίσης τα μηνύματα του «Πνεύματος του Θεού».

«Οι κεχρισμένοι, οι ιστάμενοι πλησίον του Κυρίου πάσης της γης, κατέχουν τη θέση που είχε κάποτε δοθεί στον Σατανά ως επισκιάζον Χερουβ. Μέσω των αγίων όντων που περιβάλλουν τον θρόνο Του, ο Κύριος διατηρεί αδιάκοπη επικοινωνία με τους κατοίκους της γης. Το χρυσό έλαιο αντιπροσωπεύει τη χάρη με την οποία ο Θεός διατηρεί τις λυχνίες των πιστών εφοδιασμένες, ώστε να μη τρεμοσβήνουν και σβήνουν. Εάν αυτό το άγιο έλαιο δεν εκχυνόταν από τον ουρανό μέσω των μηνυμάτων του Πνεύματος του Θεού, οι δυνάμεις του κακού θα είχαν πλήρη εξουσία επάνω στους ανθρώπους.»

«Ο Θεός ατιμάζεται όταν δεν δεχόμαστε τις αγγελίες που μας αποστέλλει. Έτσι απορρίπτουμε το χρυσό έλαιο το οποίο θα εξέχεε στις ψυχές μας, ώστε να μεταδοθεί σε εκείνους που βρίσκονται στο σκότος. Όταν ακουστεί η κλήση, “Ίδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν αυτού,” εκείνοι που δεν έχουν λάβει το άγιο έλαιο, που δεν έχουν διαφυλάξει τη χάρη του Χριστού στις καρδιές τους, θα διαπιστώσουν, όπως οι μωρές παρθένοι, ότι δεν είναι έτοιμοι να συναντήσουν τον Κύριό τους. Δεν έχουν, μέσα τους, τη δύναμη να αποκτήσουν το έλαιο, και η ζωή τους ναυαγεί. Αλλά αν ζητηθεί το Άγιο Πνεύμα του Θεού, αν ικετεύσουμε, όπως έκανε ο Μωυσής, “Δείξον μοι την δόξαν σου,” η αγάπη του Θεού θα εκχυθεί στις καρδιές μας. Μέσω των χρυσών σωλήνων, το χρυσό έλαιο θα μεταδοθεί σε εμάς. “Ουχί διά δυνάμεως, ουδέ διά ισχύος, αλλά διά του Πνεύματός μου, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων.” Καθώς δέχονται τις λαμπρές ακτίνες του Ηλίου της Δικαιοσύνης, τα τέκνα του Θεού λάμπουν ως φώτα μέσα στον κόσμο.» Review and Herald, 20 Ιουλίου, 1897.

Εκείνοι που «περιτρέχουν εδώ και εκεί» στον Άμωσ προσθέτουν στη μαρτυρία που ταυτοποιεί την τάξη των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας οι οποίοι απορρίπτουν την ευθύνη τους να «εννοήσουν» το ειδικό μήνυμα από το βιβλίο της Αποκαλύψεως, το οποίο αποσφραγίζεται όταν «ο καιρός είναι πλησίον».

«Ζούμε τώρα σε έναν εξαιρετικά επικίνδυνο καιρό, και κανείς από εμάς δεν πρέπει να βραδύνει στο να επιζητεί προετοιμασία για την έλευση του Χριστού. Ας μη ακολουθήσει κανείς το παράδειγμα των μωρών παρθένων και νομίσει ότι θα είναι ασφαλές να περιμένει έως ότου έλθει η κρίση, προτού αποκτήσει την προετοιμασία του χαρακτήρα για να σταθεί τότε. Θα είναι πολύ αργά να αναζητήσει κανείς τη δικαιοσύνη του Χριστού όταν οι προσκεκλημένοι κληθούν να εισέλθουν και εξετασθούν. Τώρα είναι ο καιρός να ενδυθούμε τη δικαιοσύνη του Χριστού,—το ένδυμα του γάμου που θα σας καταστήσει ικανούς να εισέλθετε στο γαμήλιο δείπνο του Αρνίου. Στην παραβολή, οι μωρές παρθένες παρουσιάζονται να ζητούν λάδι, και να μην το λαμβάνουν κατόπιν του αιτήματός τους. Αυτό συμβολίζει εκείνους που δεν έχουν προετοιμάσει τον εαυτό τους, αναπτύσσοντας χαρακτήρα ικανό να σταθεί σε καιρό κρίσεως. Είναι σαν να πήγαιναν στους γείτονές τους και να έλεγαν: Δώστε μου τον χαρακτήρα σας, αλλιώς θα χαθώ. Εκείνοι που ήταν φρόνιμοι δεν μπορούσαν να μεταδώσουν το λάδι τους στις τρεμοσβήνουσες λαμπάδες των μωρών παρθένων. Ο χαρακτήρας δεν μεταβιβάζεται. Δεν αγοράζεται ούτε πωλείται· αποκτάται. Ο Κύριος έχει δώσει σε κάθε άτομο την ευκαιρία να αποκτήσει δίκαιο χαρακτήρα κατά τις ώρες της δοκιμασίας· αλλά δεν έχει προβλέψει τρόπο με τον οποίο ένας ανθρώπινος παράγοντας να μπορεί να μεταδώσει σε άλλον τον χαρακτήρα που ανέπτυξε περνώντας μέσα από σκληρές εμπειρίες, μαθαίνοντας μαθήματα από τον μεγάλο Διδάσκαλο, ώστε να μπορεί να εκδηλώνει υπομονή υπό δοκιμασία και να ασκεί πίστη, ώστε να μετακινεί βουνά αδυναμίας. Είναι αδύνατον να μεταδοθεί το άρωμα της αγάπης,—να δοθούν σε άλλον πραότητα, λεπτότητα και επιμονή. Είναι αδύνατον για μία ανθρώπινη καρδιά να εκχέει σε άλλη την αγάπη του Θεού και της ανθρωπότητας.»

«Άλλ’ έρχεται ή ημέρα, και είναι πλησίον ἐφ’ ἡμᾶς, ὅτε πᾶσα πτυχή τοῦ χαρακτήρος θὰ ἀποκαλυφθῆ διὰ ἰδιαίτερου πειρασμοῦ. Ἐκείνοι πού θὰ παραμείνουν πιστοί εἰς τὴν ἀρχήν, πού θὰ ἀσκῆσουν πίστιν μέχρι τέλους, θὰ εἶναι ἐκείνοι οἱ ὅποιοι ἀπεδείχθησαν πιστοὶ ὑπὸ δοκιμῆν καὶ θλίψιν κατὰ τὰς προγενεστέρας ὥρας τῆς δοκιμασίας των, καὶ ἔπλασαν χαρακτήρας κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ Χριστοῦ. Θὰ εἶναι ἐκείνοι οἱ ὅποιοι ἐκαλλιέργησαν στενήν γνωριμίαν μετὰ

τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες, διὰ τῆς σοφίας καὶ χάριτος αὐτοῦ, γίνονται μέτοχοι τῆς θείας φύσεως. Ἄλλ' οὐδεὶς ἄνθρωπος δύναται νὰ δώσῃ εἰς ἄλλον ἀφοσίωσιν καρδίας καὶ εὐγενεῖς ιδιότητας τοῦ νοός, οὔτε νὰ ἀναπληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις του μετ' ἠθικὴν δύναμιν. Ἐκαστος ἡμῶν δύναται νὰ πράξῃ πολλὰ ὑπὲρ τοῦ ἄλλου, δίδων εἰς τοὺς ἀνθρώπους παράδειγμα χριστοειδές, ἐπηρεάζων οὕτως αὐτοὺς νὰ προσέλθουν εἰς τὸν Χριστὸν διὰ τὴν δικαιοσύνην, χωρὶς τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ σταθοῦν ἐν τῇ κρίσει. Οἱ ἄνθρωποι πρέπει μετὰ προσευχῆς νὰ ἐξετάζουν τὸ σπουδαῖον ζήτημα τῆς διαπλάσεως τοῦ χαρακτήρος καὶ νὰ διαμορφώνουν τοὺς χαρακτήρας των κατὰ τὸ θεῖον ὑπόδειγμα.» The Youth's Instructor, January 16, 1896.